

Schtalezi nepohorschowacz. Tak da so njetk we tym Szasu nedyrbinny dacz psches to wulke Pohorschowanje molicz, ale so po tym Ewangelionu sadzerzecz. Schtuž pak jo czinicz nochze, dyž runje pohorschowany budze, ton nech so dzakuje swowej twerdej Lowi a newjerzajej Wutrobi, a nech žaneje Winy temu Ewangelionu nedawa. To je ta druha Schtuka wot Simeonoweho Wjeszczjenja.

c. So pak Simeon dale, a wošebi ftej Maczeri praji: A budze so Mecz psches twoju Duschu drjecz, so bychu wele Wutrobow Pomyslenja sjawne byle: To so jara sljeruna stym, schtož ton Ewangelista praji: So je Simeon ju požonowal. Pschetož to so jara twerdže a nelubosnje da pšyschecz, so won praji: Mecz budze so psches twoju Duschu drjecz. To pak neje jeno teje Knežny Marije, aby teho Knesa Krystusa dla pišane, kotšiz jo njetk nepotrebaju, ale nam je to fWuczbi napišane, so bychmy so po tym sadzerzeli.

Pschetoz niz jeno ja sam, ale tež žadyn Japoschtol nebydžische sebi to pomyslicz ani wjericz mol, so dyrbjala tajka wulka Slosz we tym Sswjeczi bycz, dy by to Ewangelion nepschischto a ju na Sswjetlo nepschinešto. Pschetoz predy tehošameho Szasa so wele wošebnych a pobožnych Ludži we Podjanstwi byli, kotšiz so so pšeknje czeknje a potšiwje sadzerzeli. Wele mudrych a rošomnych Ludži je bylo, kotrychž dla by so jedyn na to pschibał, so so Wutrobu mjenili. Tak da ton Sswjet, tak dolho hač to Ewangelion tudy neje, so jara renje swjeczi, swojeho Kumschta, Mudroszje, Potšiwoszje a czekneho Sadzerzjenja dla.

Potom ma ton Sswjet we duchomnych Wjezach hišcže wele renische Poladanje, dyž je duchomne Schtanty, a wele-Božich Sslužbow wumyslit a nacžinit, kaž my tež

we Podjanstwi šhonili smy, so schtuž je widžische, ton dyrbesche prajicz: to so swjate a pobožne Wjezy. Pschetoz psches tajke Poladanje budze schitkon Rošoni jaty, tak derje psches swjetne Pocžinki, jako psches duchomne Waschnje, tak so dy bydžische tak wostacz dyrbjalo, a to Ewangelion te šle Pocžinki, Hejchlerstwo a Pschibosstwo newotpschikrylo, kotrež sady tš, dyrbeli woni schizy fSzertej czanycz, a bydžichu tola to Poladanje šchowali, so so fromni, mudri, sweczi a ponizni.

Ale dyž to Ewangelion pschindže, a so to Prjedowanje wot teho Džeczatka spoczne, kotrež, kaž Simeon wjescheci, fPadu a fHorjestaczu jich wele, a fSnamenju, pschecziwo kotremuž so ryczech budze, postajene je: tedom so namaka, so jo mašacz možemy, so czisami, kotrychž predy ton Sswjet sa wulkich Sswjatych dzeržal je, czy najweczi Njeschnizy, czy Mudri czy najweczi Blasni, a czy, kotšiz so šdadža czicheje a lahodneje Wutrobny bycz, czy najhorszchi Mordarjo so. Haj sawjeszje to Ewangelion nima žaných weczich Nepscheczelow, hač tych, kotšiz so psched Sswjetom wošozy, rošomni, mudri, sweczi a polni dobrych Pocžinkow; čim wjazy woni polni dobrych Pocžinkow so, čim hore so temu Ewangelionu pschecziwja. Kaž to fwidženju je, so čim wjazy jedyn Mich so we swosich Wustawkach prozował je, čim wjazy won so modlit je, a čim twerdšjo won so pošil je, čim hore won so temu Ewangelionej pschecziwi, dyž so tošame šapoczne. To je schaf jena wulka Szwila a psches Wjeru žadlawe Waschnje!

To je tošame, schtož Simeon tudy praji: O! refne won: Ton Sswjet štejt tudy we wobimaj Knejštwomaj, we duchomnym a we swjetnym, we tej najrenischej Szeszi, won wedže jene Žiwenje polne dobrych Pocžin-